

NATƏVAN QULIYEVA

ÖMRƏ YAZILAN 44 GÜN

2020-ci ilin bu günü, bu saati. Hələ də müharibənin başlayacağına inana bilmirdim. Taa ki, cəbhəyanı kəndlərin birində yaşayan bir yaxınımın sosial şəbəkədə paylaşdığı statusunu oxuyanadək.

Allah, sən özün kömək ol!

Yazını oxuyan kimi dərhal zəng vurdum. Dedi ki, bizi kənddən çıxartdılar. Kənddə yalnız bir neçə cavan qaldı. Sabah səhər müharibə başlayır. Bu sözü eşitdikdə nə hislər keçirdiyimi heç özüm də bilmirəm. Qarışıq hislər keçirdim. Sevindimmi, kədərləndimmi, qorxdummu bilmirəm.

Mən bir müharibə yaşamışdım, şəhid vermişdim, top, tüfəng səslerini eşitmişdim, həyətimizdə durub düşmənin atdığı mərminin hara düşdüyünü izləmişdim və mən torpağımı itirmişdim.

Mən doğma yurdumuzdan didərgin düşmüşdüm, öz vətənimdə məcburi köçgün olmuşdum.

27 il üzü o tərəfə baxa-baxa torpağıma həsrət qalmışdım.

İndi torpağımın azadlığı üçün başlayan ikinci bir müharibənin şahidi olacaqdım. Qismətdən indi mən özüm də cəbhəyanı ərazidə yaşayırdım. Doğma Zəngilanıma bütün zəngilanlılardan yaxın idim.

27sentyabr səhərini top, artilleriya silahlarının səsi ilə açdıq. Həyəcanla saat altıda həyəətə çıxıb üzü işğalda olan torpaqlara tərəf baxdıq. Başımız üzərindən uçan təyyarələri, vertolyotları gördükcə həyəcanım daha da artırdı. Əsgər və zabitlərimizə dualar edirdim. Hər biri evlərinə sağ salamat dönsün deyə.

O gündən sonra hər anım cəbhədən xəbər gözləməklə keçirdi. Atəş səslerini yaxından eşit-səm də bilirdim ki, ordumuz irəliləyir.

Hər gün işə bir ümudlə gedirdim. Yeni şad xəbərlər eşitmək ümidi ilə. Ordumuzun günü-gündən irəliləməsinə sevinisəm də gələcək şəhid xəbərlərinə bir o qədər də kədərlənirdim.

Bir gün iş yoldaşlarımdan biri mənə dedi ki, Natəvan müəllimə axşam döyüşdəki bir yaxınımla danışdım. Dedi ki, Xudafərin körpüsünün yaxınlığında yemək yeyirik. Özumdən asılı olmayaraq sevinc və göz yaşları ilə dedim ki, əsgərlərimiz Zəngilana gedirlər. Lap az qalıb.

Kollektivdə yeganə məcburi köçkün mən idim və necə həyəcanla Zəngilanın azad olunacağı günü gözlədiyimi bütün iş yoldaşlarımla və mənə tanıyan hər kəs bilirdi.

Bu müharibədə mən əsgər övladlarının, əsgər ailələrinin necə həyəcan keçirdiklərinin şahidi oldum. Yaxınlarımla nə qədər israr etsə də şəhərə dönmədim. Onlarla bərabər 44 günü birlikdə yaşadım, birlikdə həyəcanlandım.

Mən 44 günü mənə ikinci yurd olan Beyləqanda beyləqanlılarla yaşadım, beyləqanlılarla həyəcanlandım. Yurdum azad oldu deyə ilk təbriki onlardan aldım. "Müəllimə gözün aydın, Zəngilan azad oldu" sözlərini eşitdikcə sevindim, qürurlandım. Allah bu hissi bizə yaşadan Şəhidlərimizə rəhmət eləsin, qazilərimizə can sağlığı versin. Biz onları unutmadıq, unutmarıq! Bu sevinci, bu qüruru bir ömür boyu onlara borcluyuq.

27 sentyabr 2021